

1. Magam is aktában bezárva ülök, mint egy iromány, firkálni kezdek egyenes irányban, mígnem a sok vonal összekuszálódik. Sétálok a kutyámmal, aki eredendően virulens állapotban van. Menekülés közben életünket veszthetjük, majd feltámadhatunk, mindig kikerekedik a világ. (Az emberi testek áradata egy évszázad alatt jelentős történelmet csinált.) Piros, kék, sárga koronákat rajzolok, fölényben vagyok a sötétséggel és a butasággal szemben, kellemetlenkedő léptekkel ugrálok (hegedülök) a házam tetején. Nehéz ablakok, rácsok, fenyegetés, meg számomra távoli, szerelmes igék a szájban és a szívben. A siratóénekekben található valami spekulatív. Homlokomon rácsok, tornyok, nyakamon sál, mellény, fejemen sapka és lefojtott beszélgetések arról, hogy alá vessük-e magunkat az Ő akaratának? Amennyire (a haláltól) félnek, és kopogtatnak, a bölcsek szavai annál súlyosabban esek latba. A nyugodtan üldögélők elhelyezkednek a szűk karanténban, elviselem őket, konkrét példákkal bizonyítom.

2. Minden együtt van ahhoz, hogy elmélkedjünk, (halálos-e) miként lehetünk bizonyosak abban, hogy az elménken kívüli világ olyan, ahol a rossz átváltozik jóvá. (Az ápolónak soha sem sikerült megoldania a konkrét eseteket.) Isten írja a történetet arról, hogy a betegség végigvánszorog (Európán) az ember testén, a rávaló tekintettel inkább ellentmondásba bocsátkozunk. Elfáradtunk a képektől, és a rosszul megrajzolt figuráktól. Egy becéző szó sem akad ezekben a képregényekben. Ránézek, kíváncsi vagyok, hogyan jutott ide a lény, az öltözete hogy lett jelzés és ösztön. Kinyitja a csapot, kezet mos, miután visszamegy elmosogat, megágyaz, megtörölközik, tulajdonképpen azt szeretné, hogy sikerüljön. Félrehúzza a függönyt, figyel. Indul, nem egyezkedik, nem megy bele. Felelősséggel kapcsolatos gondok, örömtelenségek serkennek a gonosz viccek sorozatából. Hallgatom a rádiót, a kozmoszból sugároz a karanténba. Ám az emberek megpillantják a portyázó csapatot, és elkiáltják magukat. Görnyedünk a sarokban, az öregek meg ülnek a családi asztalnál. Apám, nagyapám, dédapám kritikai tanulmányozása során gyakran kerülök szembe egy új filológiai tartalommal. Kirepültek, figyelnek, sassá változtak, csodálatos egyesülés, az ember nem képes felfogni kevesebbet a csilingelő villamosnál. (Beszélgetésük javarészt nem értem.) Hangulatfelmérést végeznek, megmozdulnak, megalkotják a földi értelemben vett délutánt és estét. Ez a dolgok rendje szerint lehetetlen (így). Figyel, a szájmozgásomat elemzi. Odalent a templomudvaron letérdel a pap az oltár előtt, kezét az oldalához szorítja. Egy nagy ember áll, bukfencezik, kivonja magát a szolgálat alól. A feje Imádkozik, ez már a bevetés eredménye. A fej hosszú, éles, a középső rész kerek, a száj szajkózza a kortárs történelem eseményeit. Nem törődik a lélegeztető géppel, a vérnyomásmérővel, a röntgenképpel, csak imádkozik, úgy, ahogy öreg emberek szoktak, magukban motyogva. A nyelv néha feltesz egy-egy képet a falra, erős parasztok állnak, szilfa-kezüek, a hermeneutikájuk többnyire ellentétes, vígadnak, a szerepek soha sem

cserélődnek fel. (Most találkoztak első ízben a modern korban. A nyelv hajlékony, konfliktustűrő, fejlett, izmos, egészséges, érzéki. Úgy van megalkotva, hogy káromkodni is lehet vele.) A szobor megkínál egy pohár vízzel, felém nyújtja, akkora vagyok előtte, mint a kilincs gombja. Felfedezett, bosszankodik, tárgyilagosan összetapad a saját környezetével.

3. Kiderül, nincs háború, csak valami naturalizmus van, ennek az a magyarázata, hogy a legjobb fordítás is csak pótlék. Meghalhatok, anélkül, hogy tudnék róla, hogyan kell szembenézni a halállal. Illetve nem halok meg, csak a kapcsolataim olyanok, mint a napszél. A fény a fűrt lyukakon keresztül megvilágítja a Napot. Kívülről kapcsolják össze deszkákkal a galaxisokat. Előkeresem a kódot, a jelenetet, a képet arról, hogy az ember tele van igazsággal. Összeáll a kép, megállapodunk az érintkezés folyamatos, fehér nyúl szalad a sziklák felé.

4. Túl nagy volt a béke, azért elkülönítettem. A béke most már nem más, mint egy metaforikus művelet. Visszatekintve megfontolom a szerepemet, megismétlem, kipróbálom magamon. A virágok mozognak, ez a megvalósulás jele. A kommunikáció rendszerébe tartozó vészjósító jel. A beesett arcúak földje.

5. A királynő koronáját is fertőtlenítik koronavírus ellen. A hegyek északról délfelé húzódnak, a vasutak is, valaki lángoló dalra gyújt (a tévéhíradóban). Észak felé rohannak a marhavagonok. Jönnek ész nélkül északról délre is. Tíz emelet magasan lakom olcsó hotelekben. Letérdelek a szobor előtt, ellenőrzöm, elsajátítottam-e a műveleteket az irodalomból. Átmegek a hídon egy nővel, mezítláb, egy tágas éjszaka, combja a szoknya vágásából bukkan elő. A nyugdíjasok közmondásokat mondanak ómagyar nyelven. A siratóasszonyok kibomlanak, rettenetes akaratereővel, és hihetetlen képességekkel elkezdenek sírni. Igyekszem, tolakszom, az emlékezés árnyéka kutatás tárgyává teszi a történetet. Olvasatlan írások a könyvespolc polcain, véletlenül valami fontos. (De csak a felszín mélyén.) A mentőkocsiból, kiugrálunk, fertőtlenítenek. Megfogalmazódnak az elsődlegesen felvázolt tájak. A táskás ember észrevette, hogy szólok. Irigylendő volt, ahogy küzdött, jellegzetesen közép-európai. Sajátságosan meghajlított faág. Rugalmas fából készül, később megvetemedik, és elgörbül. A harcosok arcizmai megfeszülnek, a harcos a maga módján nyíltan, tárgyilagosan kommunikál. Az arcjátéka szemléltető ábra a bőr alatt. A fertőzés terjed, már halottak is vannak, egy üvegből iszogatnak, aztán az üveget visszateszik a polcra. Hallgatom a rádiót, fehér papírral bélelem a koponyámat. Azt álmodom, hogy Isten lakik a homloklebenyemben. Teremteni kívánt, ezért megteremtette a Földet, és a járványokat. Megteremtette a nehezen beilleszkedőket, a türelmetleneket, és az előítéleteseket. A gyógyulást még egyéb apróságokra vonatkozóan is, nyomatékosan kívánnunk kell.

6. Isten hallgat, feszülten figyel, tilalmas dolgokat forgat a fejében. Magával cipel a világnak arra a részére, ahol már nem írnak, nem esznek, nem védekeznek. Pár százalék meghal, elveszíti az állását ebben a bizonytalanságban, a többi visszafordul. A nagy folyók egyik napról a másikra

megvadulnak. Lesz-e új isten, ha egyszer újra kezdjük? Száraz a szem, mint a hajlék a sivatagban. (Álljatok fel, és keljetek fel a földről, és süssetek kovásztalan pogácsát.) Csináljatok gépeket, nem egyszerűeket, és más bolygókra települjete. Legyetek ütközőfelületek köztem és a csillagok között. Védekezzetek és keringjete.

7. Mormoljátok problémaorientált imáimat. Azt csinálom, amit semmiképpen sem szabad, jelentkezem, valahányszor csak rám tekintenek. Az Úr közelében időzöm, abban a csendben, ahol mindig jobb lett volna. A mozgás terjeszti a betegséget. Az oldalamhoz szorítom, este kimászok a konyhaablakon, rohanok egy nő után, aki fehér vállkendőt visel. Behajtok a belvárosba, folytatom az előrenyomulást, legalább egy hónapon át, hogy sokkal szenvedélyesebbnek lássanak, aztán eltűnök. Sok van, aki megváltoztatja a nevét, a bőrszínét, és még más is. Ordítok, mintha nem tudnék arról, hogy a gondolatok forrnak. A hangulatfelmérés után lovascsatát rajzol. (A dramaturgiai viták az osztályellentétekből fakadnak.)

8. Fertőtlenítőszerrel átöblítették a királynő koronáját (is). Nyomorúságos állapotban, egész éjszaka beszélgetek, azon tűnődöm, hogy miért változtam meg. Én is olyanná váltam a karanténban. Az osztályon folyó munkát dokumentáltuk. Ebből következnek a további megbeszélések és szerelmek. Nekivetem a vállamat az ajtónak, és ott vergődöm még egy darabig a tűző napon félig lehunyt szemmel.

Magén István: *Perspektíva tanulmány*, 2020. digitális rajz

